

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 205/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 maja 2019 roku w sprawie III K 133/16			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonej B. K. (1) zarzuciła:</p> <p>- w oparciu o przepis art. 438 pkt 3 kpk - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżona B. K. (1) zawierając z T. S. (1) umowę pożyczki z dnia 24.07.2014 r. oraz umowę ustanowienia odrębnej własności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

lokali i sprzedaży z dnia 12.11.2014 r. zmierzała bezpośrednio do doprowadzenia T. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym, a także reprezentowanej przez niego spółki (...) sp. z o.o. sp. k., działając ponadto w wykonaniu z góry powziętego zamiaru (celu) osiągnięcia nienależnej korzyści majątkowej, bez uwzględnienia przy dokonywaniu ustaleń i wyciąganiu z nich wniosków, niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy a nawet doświadczenia życiowego, okoliczności wynikających w sposób oczywisty z materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, choćby w postaci ww. umów, których sam sposób sformułowania, a zwłaszcza umowy z dnia 12.11.2014 r. przysparzającej jedynie korzyści pokrzywdzonym, wykluczał możliwość powstania po stronie pokrzywdzonych

jakichkolwiek strat (szkód) w razie niewykonania którejkolwiek z umów, co prawidłowo ocenione winno skutkować zaniechaniem przypisania oskarżonej w zaskarżonym wyroku działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej z jednym, z góry powziętym zamiarem i uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu,

- w oparciu o przepis art. 438 pkt 3 kpk
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżona zawierając z T. S. (1) umowę pożyczki z dnia 24.07.2014 r. uzyskała kwotę 475.000 zł, mimo iż prawidłowa analiza treści wskazanej umowy wskazuje, że była to kwota jedynie 376.630,60 zł i błędnym w związku z tym przyjęciu niezgodnie z zasadami prawidłowego

rozumowania i wskazaniami wiedzy, że korzyść majątkowa, jaką oskarżona chciała osiągnąć wynosiła kwotę 475.000 zł, podczas gdy kwota ta obejmowała również spodziewany zysk pokrzywdzonego z umowy, który nie był i nie mógł być przedmiotem rozporządzenia mieniem,

- w oparciu o przepis art. 438 pkt 3 kpk
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść, polegający na przypisaniu oskarżonej niezgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego - nieprawdopodobnego i nielogicznego zachowania polegającego na zawarciu z T. S. (1) umowy pożyczki z dnia 24.07.2014 r., w zamiarze niewywiązania się z niej, przy uwzględnieniu swoich wyników badań neurologicznych i zawarciu w tym

celu kolejnej umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i sprzedaży z dnia 12.11.2014r. na podstawie której nie uzyskała faktycznie żadnego świadczenia, a jedynie przeniosła na rzecz pokrzywdzonej spółki całość posiadanych aktywów w postaci wyodrębnianych lokali, od których to umów skutków następnie próbowała się uchylić w drodze wniosków o zabezpieczenie roszczeń i powództwa o ustalenie nieważności umów,

- w oparciu o przepis art. 438 pkt 2 kpk
- obrazę przepisu art. 410 kpk, która miała wpływ na treść wyroku poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w tym szczegółowej treści zawartych przez oskarżoną z T. S. (1) umów: pożyczki z dnia 24.07.2014 r. oraz ustanowienia odrębnej własności lokali i sprzedaży z dnia 12.11.2014 r., które zabezpieczały

interes
pokrzywdzonych w
sposób wykluczający
poniesienie
jakiegokolwiek szkody
majątkowej, a
nawet, w przypadku
umowy z dnia
12.11.2014 r., która
przysparzała korzyść
jedynie
pokrzywdzonej
przenosząc na jej
rzecz własność
nieruchomości bez
jakiegokolwiek
świadczenia
ekwiwalentnego na
rzecz oskarżonej, a
co więcej stanowiła
czynność pozorną
w zakresie przekazu
świadczenia na rzecz
T. S. (1) wobec
niezapłacenia przez
spółkę (...) ceny
zakupu
nieruchomości T.
S. (1), a nadto
nieuwzględnienie
przy wyrokowaniu
okoliczności
wynikających
wyroków Sądu
Okręgowego w
Szczecinie o sygn.
I C 1460/14 i
Sądu Apelacyjnego
w Szczecinie o sygn.
I ACa 669/17, że
oskarżona podnosiła
w postępowaniu
cywilnym kwestię
lichwiarskiego
charakteru ww.
umów, co
skutkowało błędnym
przypisaniem
oskarżonej
działania, zwłaszcza

przy zawieraniu drugiej z ww. umów, podjętego w celu osiągnięcia nienależnej korzyści majątkowej,

- w oparciu o przepis art. 438 pkt 2 kpk
- obrazę przepisów art. 170 § 2 kpk, art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 180 § 2 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka pełnomocnika oskarżonej B. K. (1) w postępowaniach cywilnych VI Co 730/14, I CO 362/14 i I C 1460/14 - adw. D. N. (1) i zaniechanie przesłuchania tego świadka na okoliczności objęte tajemnicą adwokacką, tylko ze względu na dokonanie przez Sąd za pomocą innych dowodów odmiennych ustaleń w zakresie świadomości oskarżonej co do działań podejmowanych przez pełnomocnika w celu odwrócenia skutków zawartych z T. S. (1) umów, jak również przestępnego zamiaru oskarżonej,

podczas gdy wniosek oskarżonej o dopuszczenie tego dowodu dotyczył ustalenia, czy oskarżona w czasie podejmowania przez jej pełnomocnika czynności zmierzających do stwierdzenia nieważności umów zawartych z T. S. (1), działała z chęci doprowadzenia T. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a nadto w celu uzyskania zaspokojenia jej uzasadnionych roszczeń oraz czy pokrzywdzony T. S. (1) podnosił w relacjach z pełnomocnikiem oskarżonej, iż został wprowadzony w błąd, a przez to wniosek ten dotyczył okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, które nie mogły być obiektywnie ustalone za pomocą innych dowodów, a nadto pomimo tego, iż dowody przeprowadzone dotychczas wykazały przeciwieństwo tego co oskarżona chciała dowodzić i mimo tego, iż dobro wymiaru sprawiedliwości

	przemawiało za przeprowadzeniem tego dowodu, w celu weryfikacji linii obrony oskarżonej i jej twierdzeń co do pokrzywdzenia umowami zawartymi z T. S. (1).		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelacja obrońcy okazała się częściowo zasadna w zakresie niektórych podniesionych zarzutów. Uwzględnienie wniosku obrońców o zwolnienie z tajemnicy adwokackiej świadka D. N. (1) i przesłuchanie go w tej roli ujawniło nowe okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia. Dlatego też ostatni z podniesionych zarzutów należało uznać za trafny. Zeznania świadka D. N. (1), a zwłaszcza treść przedłożonego aktu notarialnego z 4.03.2015r. i związanego z nim, wyprzedzającego go, przedłożonego przez obrońcę I. T. (1) aktu notarialnego z 28.11.2014r.,			

potwierdzają w sposób niewątpliwy przestępny zamiar oskarżonej i cel (motyw) dążenia do unieważnienia umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i umowy sprzedaży lokali z dnia 12.11.2014r. na poczet zaciągniętej wcześniej pożyczki w kwocie 475 000 zł przy powołaniu się na stan wyłączający świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli o jakim mowa w art. 82 k.k., w sytuacji, gdy oskarżona w takim stanie się nie znajdowała. Zapisy umowy z dnia 28.11.2014r., a zwłaszcza §4 i 5 jednoznacznie wskazują na to, iż oskarżona zmierzała do unieważnienia umowy zawartej 12.11.2014r. z T. S. (1) reprezentującym (...) sp. z o.o. sp. komandytowa o wyodrębnieniu i sprzedaży lokali w celu zawarcia umowy sprzedaży z D. N. (1) i I. T. (1) na sprzedaż im tych lokali. Z punktu widzenia przepisów prawa karnego nie jest zabronione podpisywanie takich umów. Ale biorąc

pod uwagę zwłaszcza treść §4 tej umowy i zestawiając treść tego zapisu z wynikami postępowania dowodowego w tej sprawie należało dojść do wniosku, iż oskarżona, działając z zamiarem kierunkowym dążyła, za pośrednictwem swojego pełnomocnika do unieważnienia wskazanej umowy poprzez wprowadzenie w błąd co do stanu psychicznego w chwili zawierania umowy 12.11.2014r. Z zeznań wszystkich świadków, którzy mieli kontakt z oskarżoną w dniu 12.11.2014r. wynika jednoznacznie, iż nie dostrzegali oni w jej zachowaniu przejawów wskazujących na nieprawidłowości, a w szczególności zaburzenia w stanie psychicznym uniemożliwiającej jej świadome i swobodne podjęcie decyzji co do wyodrębnienia i sprzedaży lokali spółce (...) reprezentowanej przez T. S. (1). Opiniujący oskarżoną biegli psychiatrzy

jednomyślnie stwierdzili, iż taki stan psychiczny u oskarżonej w tamtym dniu oraz w okresie zarzuczonego oskarżonej działania przestępnego, pod kątem dyspozycji poczytalności - nie zaistniał. Lekarz leczący oskarżoną podczas hospitalizacji w lipcu 2014 r. nie potwierdził tezy o tym, iż oskarżona w tamtym czasie doznała udaru mózgu czy innych poważnych zaburzeń nerwowych czy neurologicznych. Dlatego też nie sposób uznać prywatnej opinii sądowo-psychiatrycznej sporządzonej przez dr med. J. P. (1) specjalistę psychiatrę z dnia 22.11.2014r. za wiarygodną. Zresztą udział oskarżonej w czynnościach notarialnych w dniu 28.11.2014r. wskazuje na to, że swój (jej) stan psychiczny ona i osoby podpisujące akt notarialny tego dnia traktowały bardzo instrumentalnie, co zresztą wynika także z zeznań świadka D. N. (1), który nie i widział przeszkód,

aby zawrzeć umowę z oskarżoną w niecały tydzień po stwierdzeniu przez lekarza specjalistę wyłączonej zdolności do składania oświadczeń woli, by zarazem podważyć czynności prawne z udziałem oskarżonej podjęte 2 tygodnie wcześniej, kiedy ani notariusz ani osoby w nich uczestniczące nie dostrzegaly u oskarżonej jakichkolwiek przeszkód do podpisywania umów. Zresztą takie instrumentalne podejście oskarżonej, ukierunkowane na niekorzyść T. S. (1) ujawnia treść jej rozmowy ze świadkiem D. G. z dnia 9.12.2014r., kiedy to oskarżona jednocześnie zapewnia świadka, iż nie wycofa się z umowy ze świadkiem.

Ujawnione na rozprawie odwoławczej okoliczności wynikające z zeznań świadka D. N. (1), uzupełniających wyjaśnień I. T. (1) przedłożonych aktów notarialnych potwierdzają częściowo

stanowisko obrońcy, iż u oskarżonej zamiar oszukania T. S. (1) nie powstał przed podpisaniem umowy z 12.11.2014 r., a po. Brak jest dostatecznych dowodów i okoliczności na potwierdzenie ustaleń co do tego, iż już od lipca 2014r., kiedy oskarżona udała się do szpitala rozpoczynała działania przestępne zmierzające do oszukania T. S. (1) i (...). Takiemu podejściu przeczy przede wszystkim treść umowy z 12.11.2014r., która wymagała wielu zabiegów i którą przecież nie zawierałaby po to, aby za kilkanaście dni starać się podważyć. Przeprowadzone na rozprawie odwoławczej dowody wskazują na to, iż dopiero po zawarciu tej umowy i skontaktowaniu się z adwokatem D. N. (1) i I. T. (1) oskarżona powzięła zamiar wycofania się z umów z T. S. (1) i (...) w sposób oszukańczy, powołując się na okoliczności dotyczące jej stanu zdrowia, które niezaistniały. W tym

celu udała się do psychiatry J. P. (1) i uzyskała prywatną opinię sądowo-psychiatryczną 22.11.2014r., a jej pełnomocnik złożył 27.11.2014r. wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez ustanowienie zakazu zbywania i obciążania nieruchomości. Ewidentnym kolejnym potwierdzeniem zamiaru wycofania się z umów z T. S. (1) i (...) było podpisanie przez B. K. (1) umowy przedwstępnej sprzedaży z D. N. (1) i I. T. (1) 28.11.2014r. Dodać trzeba, iż złożenie wniosku o zabezpieczenie wywołało skutek w postaci zakazu zbywania i obciążania nieruchomości, a zatem doprowadziło na czas obowiązywania postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11.12.2014r. wydanego w uwzględnieniu wniosku pełnomocnika, do niekorzystnych skutków w sferze praw majątkowych pokrzywdzonego związanych z nieruchomością, a więc do

niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a nie tylko do usiłowania tego przestępstwa. Jednakże treść art. 434 k.p.k. (zakaz reformationis in peius) nie pozwolił Sądowi Apelacyjnemu na zmianę kwalifikacji prawnej czynu z usiłowania na dokonanie oszustwa.

W opisie czynu przypisanego oskarżonej Sąd odwoławczy zawarł informacje dotyczące czynności poprzedzających działanie sprawcze oskarżonej dla pełnego przedstawienia zdarzenia. Działanie przestępne oskarżonej posiadało cechy czynu z art. 12 k.k., jako że, podjęła ona niejedną czynność ku temu zmierzającą w wykonaniu z góry powziętego zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Stwierdzić trzeba, iż działanie oskarżonej posiadało też cechy tzw. oszustwa sądowego, gdyż wniosek z przedstawieniem

nieprawdziwych okoliczności dotyczących oskarżonej został złożony do sądu w celu wydania orzeczenia niekorzystnego dla T. S. (1) i (...), które takie skutki dla pokrzywdzonego wywołało, dlatego uzasadnione jest przypisanie oskarżonej czynu, jak w punkcie I. a) wyroku Sądu Apelacyjnego. Jednakże nieobjęcie oskarżeniem tych okoliczności zdarzenia stał na przeszkodzie w rozszerzeniu znamion przestępnego działania oskarżonej o oszustwo sądowe.

Jeżeli chodzi o ocenę korzystności czy niekorzystności umowy z 12.11.2014r., to, skoro oskarżona podpisała drugą podobną umowę w niedługim czasie z innymi nabywcami na bardzo podobnych warunkach, to to postąpienie wskazuje, iż takich cech niekorzystności dla oskarżonej umowa z 12.11.2014r. nie miała. Zresztą ustalenie, iż

oskarżona zawierała ją w dobrej wierze czyni zbędnymi dalsze rozważania w tym zakresie.

Przedmiotem umowy pożyczki była kwota 475 000 zł i na poczet jej spłaty zawarto umowę ustanowienia odrębnej własności lokali i ich sprzedaży. Dalej oskarżona podjęła działania, aby uchylić się od skutków tej drugiej umowy odnoszącej się do tej kwoty, a nie 376 630,60 zł. Z punktu widzenia znamion art. 286§1 k.k. decydujące jest nie to, jaką korzyść majątkową osiągnął sprawca, ale wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. To zaś opiewa na 475 000 zł. Pokrzywdzony najpierw musiał rozporządzić na rzecz oskarżonej całą kwotę, a więc i kwotę stanowiącą prowizję, którą później oskarżona wypłaciła pokrzywdzonemu, jako wynagrodzenie za udzielenie pożyczki. Kwestia rozliczeń pomiędzy T. S. (1), a (...) dla

<p>odpowiedzialności karnej oskarżonej nie ma znaczenia, podobnie jak podnoszony, a niewykazany lichwiarski charakter umów, których przecież oskarżona nie mogła podważać posługując się oszustwem.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Obrońca wniosła o: - dopuszczenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadka D. N. (1) na okoliczność zamiaru oskarżonej dokonania zarzucanego jej przestępstwa, w szczególności ustalenia, czy oskarżona w czasie podejmowania przez jej pełnomocnika czynności zmierzających do stwierdzenia nieważności umów zawartych z T. S. (1), działała z chęci doprowadzenia T. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a nadto czy działała w celu uzyskania zaspokojenia jej uzasadnionych roszczeń oraz czy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>pokrzywdzony T. S. (1) podnosił w relacjach z pełnomocnikiem oskarżonej, iż został wprowadzony w błąd i w tym celu zwolnienie go z tajemnicy adwokackiej, albowiem okoliczności, których ma dotyczyć przesłuchanie, nie mogą być ustalone na podstawie innego dowodu oraz jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości;</p> <ul style="list-style-type: none"> - na podstawie art. 437 § 2 kpk o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu; - o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu drugoinstancyjnym, oświadczając jednocześnie, że koszty te nie zostały opłacone. 			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Pierwsze żądanie wniosku okazało się zasadne. Domaganie się uniewinnienie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonej wyczerpywało znamiona przypisanego jej przestępstwa było nieuzasadnione.</p> <p>Za uzasadnione należało uznać oczekiwanie przez obrońcę wynagrodzenia za świadczenie pomocy prawnej z urzędu, co Sąd uzasadni poniżej przy motywacji rozstrzygnięć o kosztach procesu.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Obrońca oskarżonego I. T. (1) adwokat Ł. C. zaskarżył wyrok w części - pkt II wyroku, zarzucając mu na podstawie art. 438 pkt 2) k.p.k.:</p> <p>1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 193 § 1 k.p.k., polegające na tym, że Sąd I instancji samodzielnie, to jest bez zasięgnięcia opinii biegłego lub biegłych ustalił, iż:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

a) zapisy rozmów utrwalonych na nośnikach CD sporządzone przez pokrzywdzonego T. S. (1), w których to rozmowach brał udział między innymi oskarżony I. I. T. (1), świadek E. H. oraz adw. D. N. (1) są autentyczne, tj. nie zawierają zniekształceń utrudniających lub uniemożliwiających odczytanie treści nagranych wypowiedzi osób uczestniczących w tych rozmowach oraz że utrwalone zapisy nie zostały uszkodzone lub nie podlegały manipulacji, w szczególności Sąd bezkrytycznie przyjął, iż zapisy zawierają całość, a nie jedynie część rozmów oraz że zapis rozmów ma charakter ciągły tzn., że nie zostały usunięte lub wstawione części wypowiedzi uczestniczących w nich osób;

b) stenogramy zawierające treść rozmów, o jakich mowa w pkt a) powyżej sporządzone na zlecenie pokrzywdzonego T.

S. (1) poza postępowaniem karnym przez osobę niebędącą biegłym sądowym są rzetelne, tj. sporządzono je bez zniekształceń i opuszczeń oraz dokładnie odzwierciedlają treść wypowiedzi osób uczestniczących w tych rozmowach;

2) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. polegające na oparciu wyroku na dowodach, które nie zostały ujawnione w toku rozprawy głównej zgodnie z art. 393 § 3 k.p.k., a mianowicie Sąd I instancji nie ujawnił w toku rozprawy głównej i nie przeprowadził dowodu z powstałych poza postępowaniem karnym nagrań dostarczonych przez pokrzywdzonego i utrwalonych na płytach CD, a zawierających między innymi

utrwalone rozmowy z osobami, które nie wyraziły na to zgody, podczas, gdy zgromadzone na wymienionych wyżej nośnikach informacje były podstawą wyrokowania, a ponadto Sąd podstawą ustaleń faktycznych uczynił informacje zawarte w załącznikach do zawiadomienia o przestępstwie, tj. stenogramach z powołanych wyżej nagrań, podczas gdy zawartość tych załączników może pozostawać w sprzeczności z zapisami zgromadzonymi na wyżej opisanych nośnikach CD,

3) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 410 k.p.k. w zw. z art. 393 § 3 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k. i art. 180 § 2 k.p.k. polegające na oparciu wyroku na dowodach, które nie mogły zostać ujawnione bez ich odczytywania w trybie art. 393 §

3 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., a mianowicie Sąd I instancji oparł się na powstałych poza postępowaniem karnym nagraniach dostarczonych przez pokrzywdzonego i utrwalonych na płytach CD, a zawierających między innymi utrwaloną w dniu 30 stycznia 2015 r. rozmowę, w której uczestniczył adw. D. N. (1), który nie wyraził zgody na utrwalanie jej przebiegu i co do którego postanowieniem z dnia 10 grudnia 2015 roku, w sprawie IV Kz 911/15 Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 27 października 2015 roku i odmówił zwolnienia ww, od tej tajemnicy (k. 929, 932), a treść tych rozmów objęta była tajemnicą adwokacką, tak sarno jak treść stenogramów z tej rozmowy,

przy czym opisane powyżej uchybienia w pkt 1 a) i b), 2 i 3 powyżej miały wpływ na treść zaskarżonego

rozstrzygnięcia,
albowiem
doprowadziły do
bezzasadnego
przyjęcia przez Sąd
I instancji, iż
oskarżony I. T.
(1) groził T. S. (1)
uszkodzeniem ciała
oraz
doprowadzeniem do
unieważnienia
umowy
ustanowienia na
rzecz
pokrzywdzonego
odrębnej własności
lokali w
nieruchomości
położonej przy ul.
(...) I nr 3
w K. oraz groził
uniemożliwieniem
zaspokojenia przez
pokrzywdzonego
przysługujących mu
od pożyczkobiorcy
roszczeń
majątkowych z
tytułu udzielonej
pożyczki, a także
złożeniem
fałszywego
zawiadomienia o
popelnieniu przez
T. S. (1) czynu
zabronionego, celem
zmuszenia w/w
do określonego
działania
polegającego na
sprzedaży
przedmiotowej
nieruchomości na
rzecz wskazanej
mu osoby i
wg wskazanej
pokrzywdzonemu
ceny;

4) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 i art. 6 k.p.k. poprzez nierozpoznanie na rozprawie w dniu 23 maja 2019 r. wniosku dowodowego złożonego przez oskarżonego I. T. (1) o doręczenie mu, a także o odtworzenie zapisów nagrań rozmów, w których uczestniczył ten oskarżony oraz inne osoby przez co doszło do pozbawienia możliwości obrony, gdyż w drodze tego dowodu oskarżony zmierzał do ustalenia, czy ww. nagrania są rzetelne, tj. nie zawierają zniekształceń utrudniających lub uniemożliwiających odczytanie treści nagranych wypowiedzi osób uczestniczących w tych rozmowach oraz że utrwalone zapisy nie podlegały manipulacji, w szczególności że zapisy zawierają całość, a nie jedynie

część rozmów oraz że zapis rozmów ma charakter ciągły tzn., że nie zostały usunięte lub wstawione części wypowiedzi uczestniczących w nich osób;

5) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 167 i art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 23 maja 2019 r. wniosku dowodowego złożonego przez oskarżoną B. K. (1), do którego przyłączył się oskarżony L. T. (1) o przesłuchanie w charakterze świadka adw. D. N. (1), który uczestniczył wraz z oskarżonym w rozmowie z pokrzywdzonym T. S. (1) w dniu 30 stycznia 2015 r. przez co doszło do pozbawienia możliwości obrony, gdyż w drodze dowodu z przesłuchania ww. świadka oskarżony zamierzał wykazać, iż jedynym zamiarem

oskarżonego było poinformowanie pokrzywdzonego T. S. (1), iż w razie nieosiągnięcia porozumienia z B. K. (1) kwestię łączących ich relacji rozpoznawać będą właściwe organy, tj. Sądy powszechne;

6) naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie art. 7 k.p.k. i oparcie poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń w zakresie istnienia po stronie oskarżonego I. T. (1) zamiaru bezpośredniego kierunkowego doprowadzenia pokrzywdzonego T. S. (1) do określonego działania polegającego na sprzedaży nieruchomości położonej w K. przy ul. (...) I nr 3 na rzecz wskazanej mu osoby i wg wskazanej pokrzywdzonemu ceny na dowolnie wybranej części materiału dowodowego, przy wybiórczym potraktowaniu zebranych dowodów

i oparcie wyroku
nie na podstawie
całości kształtu
okoliczności sprawy,
a jedynie na
wybranych
fragmentach
ustalonego stanu
faktycznego i to w
sposób sprzeczny z
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, albowiem
niespełniający
wymogu rozważenia
wszystkich
dowodów w ich
całości kształcie i we
wzajemnym
powiązaniu, tak
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego oraz
nierozstrzygnięciu
zachodzących w
sprawie i
nieudających się
usunąć wątpliwości
na korzyść
oskarżonego oraz
dokonaniu oceny
dowodów z
naruszeniem zasad
prawkłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego, przy
jednoczesnym
naruszeniu zasady
obiektywizmu, co
skutkowało
naruszeniem zasady
swobodnej oceny
dowodów i
poczynieniem
błędnych ustaleń
faktycznych

polegających na
przyjęciu, iż:

a) oskarżony I.
I. T. (1) groził
doprowadzeniem
pokrzywdzonego T.
S. (1) do
unieważnienia
umowy
ustanowienia na
rzecz
pokrzywdzonego
odrębnej własności
lokali w
nieruchomości
położonej przy ul.
(...) I 3 w K., podczas
gdy przedmiotem
wypowiedzi
oskarżonego była
informacja, iż
roszczenia B. K.
(1) są lub będą
przedmiotem
rozpoznania w
postępowaniu
cywilnym
zainicjowanym
przez pełnomocnika
oskarżonej B. K. (1)
przed nawiązaniem
kontaktu między
pokrzywdzonym a
oskarżonym I. T.
(1), a mianowicie
będą badane w
postępowaniu
wszczętym
wnioskiem D. N.
(1) z dnia 5
grudnia 2014 roku,
skierowanym do
Sądu Okręgowego
w Szczecinie o
udzielenie
zabezpieczenia
przed wszczęciem
postępowania, z
udziałem uczestnika

(...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w S., w toku którego zostały zgłoszone roszczenia o ustalenie nieważności umowy pożyczki zawartej z pokrzywdzonym T. S. (1), a także umowy sprzedaży zawartej z (...) Sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w S. w formie aktu notarialnego rep(...), a uzupełnione dopiero w piśmie z dnia 10 maja 2016 r. między innymi o żądanie unieważnienia umowy w oparciu o przepis art. 388 § 1 kc.

b) oskarżony I. T. (1) groził uniemożliwieniem zaspokojenia przez pokrzywdzonego przysługujących mu od pożyczkobiorcy roszczeń majątkowych z tytułu udzielonej pożyczki, a także złożeniem fałszywego zawiadomienia o popełnieniu przez T. S. (1) czynu zabronionego, celem zmuszenia ww. do określonego działania polegającego na sprzedaży przedmiotowej nieruchomości na rzecz wskazanej mu osoby i

	<p>wg wskazanej pokrzywdzonemu ceny, podczas gdy pokrzywdzony T. S. (1) w dniu 19 listopada 2014 r., tj. przed rozpoczęciem okresu objętego czynem przypisanym oskarżonemu I. T. (1) uzyskał całkowite zaspokojenie swoich roszczeń z tytułu udzielonej B. K. (1) pożyczki, a to w związku z zawarciem przez B. K. (1) z (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w S. umowy ustanowienia odrębnej własności lokali w nieruchomości położonej przy ul. (...) (...) w K., w ramach której B. K. (1) korzystając z instytucji przekazu (art. 921 k.c.) przelała na T. S. (1) wierzytelność w kwocie 483.000 zł przysługującą jej z tytułu ceny sprzedaży od (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w S..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Część zarzutów apelacji dotycząca konieczności uzupełnienia</p>				

postępowania dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii fonoskopijnych oraz o przesłuchanie w charakterze świadka D. N. (1) należało uznać za zasadne. Opinie fonoskopijne pozwoliły na zweryfikowanie transkrypcji dokonanych wcześniej przez oskarżyciela posiłkowego i policję. Chociaż, jak wynika z opinii biegłej A. G., wniosła ona wiele zastrzeżeń do przekładów innych podmiotów, jednakże generalnie w odniesieniu do transkrypcji załączonych przez T. S. (1) stwierdza biegła, iż zachowany został sens oraz spójność logiczna i merytoryczna zapisanych wypowiedzi, zatem z uwzględnieniem uwag biegłej mogły one być podstawą ustaleń faktycznych. Fachowość i rzetelność opinii biegłej, podobnie jak specjalistów z (...), nie budzi wątpliwości, sporządzone przez nich opinie są jasne i pełne, dlatego Sąd Apelacyjny nie widział podstaw do

ich kwestionowania czy uzupełniania, a zwłaszcza opinii biegłej A. G., jak proponował to na rozprawie skarżący. Swoją argumentację w tym zakresie, wskazującą na niezasadność wniosku obrońcy, przedstawił w postanowieniu dowodowym (k. 2728). Nie potwierdzają się więc zastrzeżenia czy wątpliwości autora apelacji co do nierzetelności przekładów oskarżyciela, czy ich nieautentyczności, itd. Ponadto dysponowanie przez specjalistów kopiami nagrań, a nie pierwotnymi nośnikami, na których zostały one nagrane, nie ma znaczenia dla wniosków opinii, skoro biegli stwierdzili, iż nie było ingerencji w postaci zniekształceń i opuszczeń czy innych zabiegów w stosunku do wypowiedzi osób nagranych.

Podkreślić należy, iż nie jest tak, że zarejestrowane nagrania są jedynym czy też głównym materiałem

dowodowym w tej sprawie. Nie można bowiem pomijać czy nie doceniać zeznań świadków, a zwłaszcza T. S. (1) rzeczowo, spójnie i konsekwentnie zeznającego o wydarzeniach poddawanych osądowi, które znajdują szerokie potwierdzenie w innych dowodach, w tym i w zarejestrowanych rozmowach.

Omawiane prywatne nagrania przedłożone przez oskarżyciela posiłkowego stały się powodem dla obrońcy do postawienia kolejnych zarzutów dotyczących sposobu ich przeprowadzenia i ujawnienia.

Zastrzeżenia obrońcy należało uznać za niezasadne.

Przypomnieć wypada, iż Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zapisów nagrań na rozprawie w dniu 26 lutego 2019r. k. 2055 (v.) na podstawie art. 393§1 k.p.k. w zw. z art. 394§2 k.p.k. i uznał za ujawnione bez odtwarzania zapisy z płyt załączonych

do akt, albowiem przyjął, że strony miały możliwość zapoznania się z ich treścią. Płyty z zapisami rozmów zostały złożone przez T. S. (1) jeszcze w postępowaniu przygotowawczym, zatem oskarżeni i obrońcy mogli przez długi czas z nimi się zapoznać, wnosząc np. o wydanie ich kopii, o co zresztą wnosił oskarżony I. T. (1), ale dopiero na ostatnim etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Dlatego chybiony jest argument obrońcy o naruszeniu prawa do obrony poprzez nieudostępnienie czy nieodsluchanie zapisów na rozprawie.

Jeżeli chodzi o sposób przeprowadzenia dowodu z zapisów nagrań, to ten zastosowany przez Sąd Okręgowy jest przyjmowany w orzecznictwie i został zaaprobowany przez Sąd Najwyższy oraz sądy apelacyjne, jak również przez komentatorów (zob. np. Stefański Ryszard A. (red.), Zabłocki Stanisław (red.), Kodeks

postępowania karnego. Tom. III. Komentarz do art. 393 k.p.k. WKP 2021, stan prawny: 1 maja 2021 r.). Jak to wyraził SN wprost w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 czerwca 2008 r. III KK 30/08 OSNKW 2008/8/65 odpowiednie stosowanie art. 393§1 k.p.k. oznacza, że wolno odsłuchiwać na rozprawie treść podsłuchanych rozmów. Ich dźwiękowy zapis stanie się okolicznością (materia dowodową), o której mowa w art. 410 k.p.k. (art. 7 k.p.k.). Upoważnienie do odpowiedniego stosowania art. 393 § 1 zd. 1 k.p.k. rozciąga się na prawo również odpowiedniego stosowania art. 394 § 2 k.p.k., tzn. do ujawnienia (zaliczenia do materiału dowodowego) bez odsłuchania treści owych rozmów. Podobne stanowisko zajął w wyroku z dnia 16 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie w sprawie II AKa 45/17 LEX nr 2519007, w wyroku z dnia 4 grudnia 2013

r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w sprawie II AKA 218/13 LEX nr 1416380 oraz Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 października 2013 r. II AKA 208/13 LEX nr 1394173 stwierdzając m.in., iż: „Prawidłowe wprowadzenie do dostępnej sądowi materii dowodowej zapisów dźwiękowych zarejestrowanych uprzednio rozmów telefonicznych może polegać bądź to na odsłuchaniu tych zapisów w toku rozprawy, bądź też - wobec braku sprzeciwu obecnych stron - na zastosowaniu znanej postępowaniu karnemu koncyliacyjnej rezygnacji z zasady bezpośredniości w postępowaniu dowodowym, w postaci uznania tych zapisów za ujawnione bez odsłuchania. W żadnym wypadku którejś z opisanych alternatyw nie może zastąpić ujawnienie pisemnych przekładów treści rozmów. W protokole rozprawy brak jest zapisów dotyczących

sprzeciwu stron,
choć w obecnych
rozwiązaniach
związanych z
ujawnianiem
dowodów zgoda
strony jest
potrzebna tylko
wtedy, gdy nie miała
ona możliwości
zapoznania się z
treścią dowodu,
a przecież, jak
wykazano to wyżej,
taką możliwość
oskarżeni i ich
obrońcy mieli.

Dywagacje obrońcy
na gruncie
utrwalonej praktyki
stosowania art. 393
i 394 k.p.k.
na temat tego,
iż najpierw trzeba
dopuścić dowód, a
później go można
dopiero ujawnić,
mają charakter
„akademicki”, gdyż
zastosowana przez
Sąd pierwszej
instancji formuła
uproszczonego
wprowadzenia
dowodów do
procesu jest
powszechnie
stosowana i oznacza
zarazem ich
dopuszczenie i
ujawnienie.

Prywatny charakter
nagrań nie oznacza,
iż Sąd pierwszej
instancji nie mógł
zastosować
wskazanych
uregulowań, bo, jak

przyjmuje się w piśmiennictwie i judykaturze (zob. m.in. stanowisko wyżej przywołanych komentatorów oraz Świecki Dariusz (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz aktualizowany do art. 393 k.p.k. Opublikowano: LEX/el. 2022) taśma magnetofonowa jest dowodem z dokumentu i że mogą być odczytywane na rozprawie wszelkie dokumenty prywatne powstałe poza postępowaniem karnym, w szczególności oświadczenia, publikacje, listy oraz notatki (art. 393 § 3 k.p.k.). Jedynym mankamentem, który popełnił Sąd pierwszej instancji przy ujawnianiu tego dowodu było przywołanie §1 art. 393 k.p.k. zamiast §3 tej jednostki redakcyjnej. Jednakże to uchybienie nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia i na dopuszczalność wprowadzenia do procesu w tej sprawie zapisów rozmów w sposób

zaprezentowany
przez Sąd Okręgowy.

Nie można zgodzić się ze skarżącym, iż zaniechanie odtworzenia zapisów rozmów na rozprawie oznacza, iż skład orzekający (sędzia) zapoznał się z nimi poza procesowo w nieprzewidziany przez procedurę karną sposób, a mianowicie skoro sędzia odsłuchał je poza rozprawą, to oznacza, iż takie zapoznanie się z tym materiałem dowodowym przez sędziego (odsluchanie) jest „nieważne”, a przeprowadzenie tych dowodów poprzez ich ujawnienie bez odsluchania, podobnie tak jak dokumentów bez odczytania, jest nieskuteczne. Taki sposób zapoznawania się przez sąd (sędziego, ławników) z treścią zapisów, które w świetle powyższych stwierdzeń traktujemy jak dokumenty, jest analogiczny jak stosowany w odniesieniu do dokumentów, które są ujawniane w identyczny sposób.

Zatem nie ma powodów do zakwestionowania sposobu procedowania Sądu pierwszej instancji w tym zakresie i do uznania zarzutów obrońcy za zasadne. Zresztą obrońca nie wykazał też w sposób przekonujący, iż taki uproszczony sposób przeprowadzenia dowodu z zapisów rozmów mógł mieć wpływ na treść wyroku. Sąd Apelacyjny w postanowieniu z 19 maja 2022 roku stwierdził, że do oceny tonu, barwy, motoryki, stanu emocjonalnego rozmówców nie jest potrzebna wiedza fachowa ani odsłuchanie zapisów na rozprawie, bo przecież strony mogły swoje uwagi w tym względzie zawrzeć w oświadczeniach czy pismach procesowych, po osobistym zapoznaniu się z ich treścią (po samodzielnym odsłuchaniu zapisów), zatem nie było konieczne odsłuchiwanie tych zapisów na rozprawie tak pierwszoinstancyjnej, jak i odwoławczej.

Odnośnie braku zgody i naruszenia tajemnicy adwokackiej, czy też zakazu z art. 174 k.p.k., to podnoszone ewentualne uchybienie procesowe zostało usunięte poprzez zwolnienie adwokata D. N. (1) z tej tajemnicy adwokackiej postanowieniem Sądu Apelacyjnego z dnia 19 maja 2021 roku. Powyższe uwagi prowadzą do wniosku, iż zarzuty obrońcy sformułowane w punktach od 1-5, naruszenia wskazanych tam przepisów k.p.k., które nie były związane z uzupełnionym na rozprawie postępowaniem dowodowym (przesłuchanie świadka D. N. (1) i dopuszczenie dowodu z opinii fonoskopijnej), są bezzasadne.

Zarzut z punktu 6, a mianowicie art. 7 k.p.k., nawet mając na względzie wyniki postępowania dowodowego przed Sądem Apelacyjnym, nie zasługiwał na

uwzględnienie.

Bowiem ujawnione w postępowaniu odwoławczym nowe okoliczności, a mianowicie zawarcie dwóch umów z udziałem B. K. (1) i I. T. (1) oraz D. N. (1) nie zmieniają istotnie wymowy słów kierowanych przez I. T. (1) wobec T. S. (1), a wypowiedzianych do świadka E. H. 19 grudnia 2014 roku oraz w stosunku do pokrzywdzonego w czasie spotkań do 30 stycznia 2015r., ostatniego także z udziałem D. N. (1).

Nie jest też tak, iż Sąd pierwszej instancji przy motywacji rozstrzygnięcia nie sprostął wymogom art. 424 k.p.k., bo treść pisemnego uzasadnienia poświęcona zagadnieniom odpowiedzialności karnej oskarżonego I. T. (1) temu przeczy.

Szczegółowa analiza treści rozmów pomiędzy oskarżycielem posiłkowym a I. T. (1) prowadzi do wniosku, iż nie ma racji obrońca, kiedy twierdzi, iż przedmiotem wypowiedzi

oskarżonego była jedynie informacja, iż roszczenia B. K. (1) są lub będą przedmiotem rozpoznania w postępowaniu cywilnym zainicjowanym wcześniej, bo 5 grudnia 2014r. przez D. N. (1), pomiędzy oskarżoną a T. S. (1). Sięgnięcie do zeznań pokrzywdzonego, a zwłaszcza do transkrypcji podsłuchanych rozmów wyraźnie wskazuje na to, iż I. T. (1) groził spowodowaniem postępowania karnego, którego niewątpliwie pokrzywdzony się obawiał, co artykułuje wprost (o wзыск kontrahenta, o lichwę) na co wskazują przywołane przez Sąd pierwszej instancji fragmenty rozmów, a zwłaszcza tych z 23.12.2014r. minuty 25 i 26 z odwołaniem się do zawiadomień, które nie zostały jeszcze puszczane w ruch, przedłożone, dalej 34-35 minuta rozmowy i dialog dotyczący prokuratury z odwołaniem się do tego, że jeśli pokrzywdzony naprawi szkodę,

to do prokuratury jeszcze nie poszło, a wcześniej, że jak się dogadają, to wszystko jest cofnięte, po wcześniejszym zapytaniu czy poszło wszystko do prokuratury. W dalszej części dialogu z tego dnia, a i w innych też, jest „propozycja” złożona w takich warunkach na podpisanie umowy sprzedaży na rzecz wskazanej osoby – zwrotne przeniesienie za 300 tys. zł. Zatem taki przebieg spotkania i treść tej rozmowy oraz pozostałych do 30 stycznia 2015r., w których uwidacznia się ewidentna groźba, presja, szantaż oskarżonego na T. S. (1) upoważniał Sąd pierwszej instancji do przypisania oskarżonemu czynu z art. 191§1 k.k.. W rozmowie z 29.12.2014r. jest mowa o pójściu do sądu (cywilnego - co zresztą nastąpiło), na co powołuje się skarżący, ale zarazem z zaznaczeniem, dyktatem, że pokrzywdzony nie dostanie „złotówki”. Zatem jest to kolejny element nacisku

na pokrzywdzonego, aby przystał na warunki proponowane przez I. T. (1), z tym, że zapowiedź spowodowania postępowania cywilnego nie należy do znamion groźby, o jakiej stanowi art. 115§12 k.k., dlatego też Sąd Apelacyjny wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu to znamię. Kwestia rozliczeń pomiędzy T. S. (1), a (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowa, dla odpowiedzialności karnej I. S. nie ma istotnego znaczenia, podobnie jak i przebieg procesu cywilnego po 3 marca 2015 r., zatem podniesiona argumentacja w tym zakresie nie może doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego skutku.

Podnoszony przez obrońcę brak dowodów na to, że oskarżony wiedział o toczących się postępowaniach cywilnych w okresie objętym zarzutem nie jest przekonujący, o czym szerzej przy omawianiu apelacji adwokata G. W..

To, że toczył się proces cywilny o którym pokrzywdzony wiedział nie usuwało jego obaw o swoje bezpieczeństwo, bezpieczeństwo rodziny, a także i bezpieczeństwo finansowe związane czynnościami prawnymi podejmowanymi z B. K. (1), o czym mówił wprost i niemal na każdym spotkaniu z I. T. (1). Poza tym, co jest znamienne, każde takie spotkanie nagrywał i przychodził na nie z ochroniarzem. Zatem próby przekonania Sądu Apelacyjnego do tego, iż oskarżyciel był doświadczonym przedsiębiorcą pewnym siebie i wyników procesu cywilnego oraz ewentualnego karnego oraz gróźb (według obrony pomocy) przyjaciela się nie obawiał, w świetle zeznań pokrzywdzonego i treści oraz tonu nagranych rozmów, są nieprzekonujące. Powyższej oceny nie zmienia także i prowadzona korespondencja pomiędzy stronami w sprawie cywilnej,

zważywszy chociażby na początkowy etap tego postępowania i wydane postanowienie o zabezpieczeniu, które przecież stawiało pozwanego w tamtym procesie w niekorzystnym położeniu i nie przepowiadało jego wygranej. Do takiego samego wniosku prowadzi ocena wypowiedzi z nagranych rozmów i propozycji składanych w postępowaniu cywilnym, w których przecież T. S. (1) w tamtym okresie zgadzał się na odstąpienie od umowy sprzedaży, byleby tylko odzyskać pożyczone pieniądze i nakłady poczynione na nieruchomości, a więc minimum tego co zainwestował. Zatem nie sposób przyjąć, iż poczynania T. S. (1) to wyrachowana gra doświadczonego przedsiębiorcy pewnego wygranej w procesie cywilnym, która przecież nie była pewna do końca tamtego postępowania. A i przecież pokrzywdzony mógł liczyć się z tym, że prokurator

nie czekając na inicjatywę oskarżonego może wszcząć postępowanie z urzędu o to co zapowiadał oskarżony, „co miało pójść, a nie poszło”. Ujawnienie umów zawartych pomiędzy B. K. (1), a I. T. (1) i D. N. (1) prowadzi do wniosku, iż oskarżeni oraz świadek prowadzili swoistą grę z T. S. (1), także przy wykorzystaniu wymiaru sprawiedliwości i prokuratury, w celu wynikającym z umowy z 28.10.2014 roku, która jednakże nie doprowadziła do rezultatów oczekiwanych przez oskarżonych i ich reprezentantów.

Zauważyć jeszcze należy i to, iż wskazywane w uzasadnieniu apelacji wszczęte wcześniej i umorzone postępowanie karne w sprawie 2 Ds. 416/14 nie dotyczyło zapowiadanych przez oskarżonego i D. N. (1) ewentualnych zachowań T. S. (1) skierowanych przeciwko B. K. (1), zatem wiadomość o nim obaw

pokrzywdzonego nie usuwała, a nawet je podnosiła, co wynika z nagranej rozmowy z 30 stycznia 2015 roku. Ponadto nie można z pola widzenia tracić i wcześniejszego zdarzenia z udziałem trzeciego oskarżonego D. T. (1), o którym wiedział I. T. (1), chociażby z rozmów z T. S. (1) czy publikacji prasowej przedstawiającej niepoohlebnie oskarżyciela posiłkowego, zapowiadanej we wcześniejszej groźbie kierowanej przez D. T. (1) wobec pokrzywdzonego i zrealizowanej.

Powyższe stwierdzenia prowadzą do wniosku, iż argumentacja obrońcy zmierzająca do wykazania, iż słowa I. T. (1) kierowane do T. S. (1), nie spełniają wymogów groźby jest niezasadna.

Weryfikacja dowodów i ustalenia Sądu pierwszej instancji w tym zakresie oraz ich ocena prawna są w zasadzie prawidłowe, poza kwestią, którą Sąd Apelacyjny zmienił, a dotyczącą groźnienia

unieważnieniem umowy, które dotyczyło procesu cywilnego.

Eliminacja tego elementu działania oskarżonego miała wpływ na ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, co znalazło odbicie w wymiarze kary grzywny, którą Sąd Apelacyjny złagodził, mając jednocześnie na uwadze pozostałe okoliczności wskazane przez Sąd Okręgowy istotne dla orzeczenia o karze.

Oskarżony na końcu postępowania odwoławczego po złożeniu zeznań przez świadka D. N. (1) starał się wykazać wiodącą rolę świadka w kontaktach z T. S. (1), przedkładając wydruki z poczty elektronicznej oraz powołując się na dobre relacje z pokrzywdzonym, którego interesy oraz interesy B. K. (1) miała zabezpieczyć umowa z 28.10.2014r. Jednakże wewnętrzne stosunki pomiędzy I. T. (1), a D. N. (1) i wielokrotne

zapewnienia I. T. (1) o tym, iż pokrzywdzony nie miał powodów, aby obawiać się go nie przekonują Sądu odwoławczego do przychylenia się do stanowiska oskarżonego, jako że w ocenie tej okoliczności T. S. (1) jest konsekwentny i cały czas zeznaje o obawach przed oskarżonym i jego postąpienia z tamtego okresu, wskazane wyżej, strach przed oskarżonym potwierdzają.

Ponadto, odnosząc się jeszcze do pierwszego zachowania oskarżonego objętego zarzutem, to nie sposób przychylić się do podkreślanego przez oskarżonego powodu zwlekania przez pokrzywdzonego z telefonem do oskarżonego. Jak wynika bowiem z analizy zeznań świadków i tego co robił oskarżyciel w pierwszych dniach po dotarciu do niego gróźb od oskarżonych I. T. (1), to przecież nie wyłączył się z życia codziennego na kilka dni, ale w obawie przed

zapowiadany
groźbami dbał o
swoje
bezpieczeństwo oraz
swoich bliskich i
wyjaśniał powody
takiego rozwoju
wypadków.

Rzeczywiście, jak
słusznie zauważył to
Sąd Okręgowy, pod
wpływem groźby
spowodowania
obrażeń ciała
skontaktował się
z oskarżonym, co
dowodzi w sposób
niewątpliwy
wyczerpania przez
oskarżonego tym
zachowaniem
znamion tego
przestępstwa.

Uzupełniające
wyjaśnienia
oskarżonego oraz
zeznania świadka D.
N. (1) dostarczyły
nieznanych
wcześniej sądowi
informacji
dotyczących relacji
pomiędzy
oskarżonym, a
świadkiem.

Tymczasem obrońca
w apelacji domagał
się przesłuchania
tego świadka nie
widząc ku temu
przeszkód z art.
178 pkt 1 k.p.k.
Biorąc pod uwagę
charakter zakazu z
art. 178 pkt 1 k.p.k.
dotyczącego tylko
takiego adwokata
bądź radcy
prawnego, który

prowadzi sprawę karną, a więc uczestniczy w sprawie jako obrońca oskarżonego, to co do niego powstaje zakaz przesłuchiwania, a przecież D. N. (1) takiej funkcji w stosunku do żadnego z oskarżonych nie pełnił. Zatem Sąd Apelacyjny nie widział przeszkód do jego przesłuchania. Jeżeli zaś chodzi o charakter tego zakazu w stosunku do czynności, o jakich wyjaśnia I. T. (1), to odnosi się on do obrońcy nie zaś do drugiej osoby stosunku obrończego, ani też nie odnosi się przy zmianie roli procesowej obrońcy do oskarżonego. Bowiem przesłuchanie obrońcy lub duchownego na wskazane wyżej okoliczności jest zakazane, jeśli występują oni w roli świadka. Zakaz ten nie obowiązuje w wypadku, gdy którakolwiek z tych osób staje się oskarżonym o czyn związany z tymi faktami. Wówczas priorytet należy dać prawu do obrony. Trafnie podkreśla

się w literaturze,
że w stosunku
do obrońcy, który
w procesie karnym
jest oskarżonym,
nie można stosować
do oskarżonych
w drodze analogii
przepisów
dotyczących
świadków.

Oskarżony ma
bowiem prawo do
składania wyjaśnień,
w których może
mówić wszystko to,
co przyczyni się
do polepszenia jego
sytuacji w procesie,
gdyż znajduje się w
bardzo

niekorzystnej dla
siebie roli
procesowej;

priorytet ma prawo
do obrony (M. C.,
Glosa do uchwały
SN z 29.11.1962
r., VI KO 61/62,
PiP 1963/7, s.
172; M. Kucharczyk,
Kwestia ujawniania
tajemnicy
państwowej,
służbowej,
zawodowej i
funkcyjnej w
wyjaśnieniach
oskarżonego, s. 84;

I. M., Pomiędzy
względnością a
bezwzględnością
przyczyn
odwoławczych, w:
Problemy kontroli
decyzji procesowych
s. 91-110). Jednakże
nowe informacje wy
I. T. (1) wynikające
z uzupełniających

wyjaśnień o
wzajemnych
relacjach
oskarżonego ze
świadkiem nie
dostarczyły
istotnych
okoliczności, które
diametralnie
zmieniałyby ocenę
przypisanego I.
T. (1) zachowania
przestępnego wobec
T. S. (1).

Oskarżony I. T.
(1) w „osobistej
apelacji” przywołuje
fragmenty rozmów,
które Sąd pierwszej
instancji miał
pominąć, a które,
jego zdaniem, były
dla niego korzystne
i mają przeczyć
przypisanemu mu
zamiarowi. Nie
kwestionując tego,
iż rzeczywiście
zacytowane przez
oskarżonego zwroty
zostały
wypowiedziane
stwierdzić trzeba, że
nie zmieniają one
wymowy rozmów
pomiędzy
oskarżonym a
pokrzywdzonych
przeprowadzonych
28, 29 grudnia
2014 roku oraz 30
stycznia 2015 roku
z udziałem jeszcze
D. N. (1). Prośby
o pomoc kierowane
do I. T. (1) i
propozycje zapłaty
za nią wypowiedane
były niewątpliwie

także pod presją
zapowiedzi
postępowania
karnego i
niepewnych
wyników w
postępowaniu
cywilnym, których
oskarżyciel się
obawiał, a jednym
ze sposobów na
uniknięcie tego były
właśnie spotkania
z I. T. (1) i
D. N. (1) oraz
próby porozumienia
się z oskarżonym
i świadkiem, które,
na warunkach
proponowanych
przez I. T. (1) i D. N.
(1), mogło uchronić
T. S. (1) od tych
przepowiadanych
niekorzystnych
następstw.
Pokrzywdzony bał
się, ale spotykał
i rozmawiał z
oskarżonym także i
na tematy rodzinne,
właśnie z tych
powodów. Trudno
uznać propozycje I.
T. (1) kierowane
wobec T. S. (1)
ujęte w opisie
przypisanego czynu,
jako wskazanie drogi
i propozycję nie
do odrzucenia w
świetle wyników
postępowania
cywilnego. Nie było
też tak, iż do
zapowiedzi
postępowania
karnego nawiązywał
jedynie D. N. (1),
bo jak wynika

to z analizy zeznań świadka i stenogramów rozmów, na wcześniejszym spotkaniu do tego nawiązuje wprost I. T. (1). W okresie spotkań rzeczywiście toczyło się postępowanie karne, ale w innym przedmiocie, z art. 231 k.k., w którym zeznania miał składać T. S. (1), ale nie nawiązujące do tego co zapowiadali w rozmowach I. T. (1) i D. N. (1) (wyzysk kontrahenta, lichwa), dlatego takie obawy świadka w tym okresie uznać należy za uzasadnione.

Podczas spotkania 30 stycznia 2015r. niewątpliwie I. T. (1) jest mniej aktywny niż D. N. (1) i nie padają bezpośrednio groźby od oskarżonego wobec pokrzywdzonego, ale jej treść jest nawiązaniem czy kontynuacją tego o czym oskarżony rozmawiał wcześniej z oskarżycielem, zatem uzasadnione było jej włączenie do opisu działania przestępnego oskarżonego względem T. S. (1).

Wniosek			
<p>Mając na uwadze powyższe wniosł o:</p> <p>1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego I. I. T. (1) od zarzucanych mu czynów,</p> <p>ewentualnie o</p> <p>2. uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych z zakresu fonoskopu, na okoliczność tego czy:</p> <p>a) zapisy rozmów utrwalonych na nośnikach CD sporządzone na zlecenie pokrzywdzonego T. S. (1) poza postępowaniem karnym, w których to rozmowach brał udział między innymi oskarżony I. I. T. (1), świadek D. H. oraz adw. D. N. (1) są autentyczne i rzetelne, tj. nie zawierają zniekształceń utrudniających lub uniemożliwiających odczytanie treści nagranych wypowiedzi osób</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

uczestniczących w tych rozmowach oraz że utrwalone zapisy nie podlegały manipulacji, w szczególności, iż zapisy zawierają całość, a nie jedynie część rozmów oraz że zapis rozmów ma charakter ciągły tzn., że nie zostały usunięte lub wstawione części wypowiedzi uczestniczących w nich osób;

b) stenogramy rozmów, o jakich mowa w pkt a) powyżej sporządzone na zlecenie pokrzywdzonego poza postępowaniem karnym przez osobę niebędącą biegłym sądowym są rzetelne, tj. sporządzono je bez zniekształceń i opuszczeń oraz dokładnie odzwierciedlają treść wypowiedzi osób uczestniczących w tych rozmowach bądź sporządzenie rzetelnych stenogramów przedmiotowych rozmów, utrwalonych na załączonych do akt nośnikach CD;

3. przesłuchanie w charakterze świadka adw. D. N. (1), po zwolnieniu go z obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, na okoliczność tego, iż jedynym celem zarówno ww. świadka, jak i oskarżonego było polubowne zakończenie sporów toczących się pomiędzy pokrzywdzonym a B. K. (1) oraz poinformowanie pokrzywdzonego T. S. (1), iż w razie nieosiągnięcia porozumienia z B. K. (1) kwestię łączących ich relacji rozpoznawać będą właściwe organy, tj. Sądy powszechne i może to doprowadzić do niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozstrzygnięcia;

ewentualnie o:

4. uchylene w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania, gdyby Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż konieczne jest

przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości lub znacznej części.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Część wniosków dowodowych zgłaszanych przez obrońcę, w tym o przesłuchanie w charakterze świadka D. N. (1) oraz dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu fonoskopii, okazało się zasadnych. Pozwoliły one na zweryfikowanie ustaleń faktycznych w sposób opisany wyżej. Jeżeli chodzi o żądania dotyczące sposobu merytorycznego rozstrzygnięcia, to racje ma skarżący co do bezpodstawnego ujęcia przez Sąd Okręgowy w opisie czynu czynności, których nie możemy zaliczyć do znamion groźby, dlatego należało je wyeliminować. W pozostałym zakresie, wobec niestwierdzenia podniesionych uchybień procesowych,			

<p>żądanie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania należało uznać za bezzasadne.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>Obrońca oskarżonego I. T. (1) adwokat G. W. zaskarżył wyrok w zakresie pkt II,IV, V i VII. Na podstawie art. 438 pkt 1 - 3 k.p.k. zarzucił mu:</p> <p>a) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 191 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie, w sytuacji w której w zachowaniu oskarżonego nie zrealizowały się znamiona przestępstwa stypizowanego w tym artykule, a co za tym idzie nie zrealizował się zakres zastosowania tej normy prawa materialnego,</p> <p>b) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 191 § 1 k.k. poprzez uznanie, że zachowanie polegające na groźeniu doprowadzenia do unieważnienia umowy ustanowienia na rzecz (...) Sp. Z O.O. sp. k. z siedzibą w S. odrębnej własności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

lokali przy ul. (...) I 13 w K. i umowy sprzedaży, zawartej w dniu 12 listopada 2014 roku w formie aktu notarialnego (...)nr (...), z nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Świnoujściu IX Wydział Zamiejscowy Ksiąg Wieczystych z siedzibą w K. prowadzi księgę wieczystą nr (...), stanowiącej zabezpieczenie udzielonej przez T. S. (1) B. K. (1), w ramach umowy notarialnej z dnia 24 lipca 2014 roku, rep. A nr 2323/2014, pożyczki gotówkowej w kwocie 475.000 złotych może być elementem czynu zabronionego z art. 191 § 1 k.k., jeżeli nie stanowi groźby karalnej w rozumieniu art. 115 § 12 k.k.,

c) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w braku uwzględnienia wszystkich ujawnionych w toku

postępowania
okoliczności
przemawiających
także na korzyść
oskarżonego oraz
w naruszeniu zasad
prawidłowego
rozumowania,
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego m.in. przy
ocenie:

a) zeznań świadka E.
H., pokrzywdzonego
T. S. (1) oraz świadka
A. S., którym
Sąd dał całkowicie
wiarę, w sytuacji
gdy wielowątkowy
konflikt stron oraz
bliskie relacje
świadków i
pokrzywdzonego
mogły skłaniać ww.
osoby do złożenia
zeznań korzystnych
z punktu widzenia
pokrzywdzonego,

b) wyjaśnień
oskarżonego,
albowiem Sąd nie
wziął pod uwagę
przy ocenie
materiału
dowodowego
okoliczności
wynikających z
twierdzeń I. T. (1)
co do znajomości
z pokrzywdzonym
i członkami jego
rodziny, co do
okoliczności i celu
rozmów i spotkań
z pokrzywdzonym,
przyczyn użycia w
rozmowie z E.
H. wulgaryzmu oraz

wiedzy oskarżonego
na temat relacji
oskarżonej B. K.
(1) - K. z
pokrzywdzonym,

c) nagrań i
transkrypcji z
rozmów
oskarżonego z
pokrzywdzonym T.
S. (1) oraz
świadkiem E. H.,
poprzez pominięcie
całościowego
wydźwięku i
sposobu
prowadzenia
rozmów przez
oskarżonego, nie
uwzględnienie
retoryki oraz
emocjonalności
prowadzonych
rozmów,
zignorowanie faktu,
że pokrzywdzony
zwracał się do
oskarżonego z
prośbą o
rozwiązanie jego
problemów już po
rzekomym groźeniu
pokrzywdzonemu
przez oskarżonego,
przypisanie
oskarżonemu słów
wypowiedzianych
przez
pokrzywdzonego co
do „cofnięcia aktu”
czyli unieważnienia
umowy oraz
zdeprecjonowanie
roli oskarżonego
jako pośrednika w
sprawach
majątkowych stron,
a także jego woli
szybkiego

rozwiązania sprawy i pomocy pokrzywdzonemu w trudnej i konfliktowej sytuacji, w jakiej się znalazł.

d) naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd dowodu z akt postępowania karnego prowadzonego przeciwko pokrzywdzonemu T. S. (1) pod sygn. 2 Ds. 416/14, w sytuacji gdy Sąd uznaje za przestępstwo grożenie przez oskarżonego spowodowaniem postępowania karnego przeciwko pokrzywdzonemu, a w dacie wypowiedzenia tych słów przez oskarżonego, postępowanie takie już się toczyło, co oznacza, że oskarżony nie mógł nawet teoretycznie dokonać przestępstwa grożenia spowodowania postępowania karnego przeciwko pokrzywdzonemu, albowiem znamiona

tego przestępstwa nie mogły być zrealizowane,

e) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia przez przyjęcie, że:

a) oskarżony I. T. (1) miał zamiar popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, w szczególności z rozmów z pokrzywdzonym i z wyjaśnień oskarżonego, że oskarżony działał w celu pomocy pokrzywdzonemu w szybkim i skutecznym rozwiązaniu sprawy,

b) oskarżony I. T. (1) rzeczywiście groził pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała, podczas gdy oskarżony użył opisanych w uzasadnieniu słów tylko w celu wyrażenia swojego poirytowania, a nie w celu zapowiedzi napaści na pokrzywdzonego, cała rozmowa ze świadkiem E. H. prowadzona była językiem wulgarnym, a kontekst dalszej

	<p>wypowiedzi oskarżonego wskazuje, że chce się skontaktować z pokrzywdzonym, żeby mu pomóc, a nie go skrzywdzić,</p> <p>c) słowa oskarżonego I. T. (1) wzbudziły w pokrzywdzonym realną obawę, że groźby zostaną spełnione, podczas gdy z kontekstu wszystkich rozmów oskarżonego z pokrzywdzonym nie wynika obawa przez oskarżonym I. T. (1) a przed skutkami wcześniejszego postępowania pokrzywdzonego co do nieruchomości w K..</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Apelacja adwokata G. W. zasługiwała częściowo na uwzględnienie, w takim zakresie jak apelacja adwokata Ł. C.. Dlatego, odnośnie zarzutu dotyczącego zachowania polegającego na groźeniu doprowadzeniem do unieważnienia umowy</p>				

przeniesienia
własności lokali,
wobec omówienia
tego zagadnienia
wyżej, Sąd
Apelacyjny odsyła
do uwag tam
zawartych.

Ustosunkowując się
do pozostałych
zarzutów stwierdzić
należy, że Sąd
pierwszej instancji
prawidłowo ocenił
zebrane dowody i
okoliczności, trafnie
ustalił znamiona
czynu z art. 191§1
k.k. oraz art. 115§12
k.k. i właściwie je
ocenił (za wyjątkiem
powyższego)
dochodząc do
wniosku, iż
oskarżony swoim
zachowaniem
zrealizował
dyspozycje groźby
skierowanej do T. S.
(1) uszkodzenia ciała
w celu zmuszenia
go do określonego
zachowania, a
mianowicie do
kontaktu
telefonicznego oraz
wymuszenia
zachowania
polegającego na
podpisaniu umowy
sprzedaży
nieruchomości ze
wskazaną osobą
do czego miało
doprowadzić
zawiadomienie
prokuratury o
popelnieniu
przestępstwa

wyzysku
kontrahenta i
lichwy.

Skarżący
szczegółowo i po
swojemu analizuje
dowody, w
szczególności
zeznania świadka E.
H. i treść rozmowy
oskarżonego z tym
świadkiem starając
się wykazać, iż ocena
tych dowodów
zaprezentowana
przez Sąd Okręgowy
nie spełnia
warunków art. 7
k.p.k. oraz ustalenia
poczynione na ich
podstawie nie
prowadzą do
uznania, iż
oskarżony swoim
zachowaniem w tym
zakresie (groźby
uszkodzeniem ciała
w celu wymuszenia
rozmowy
telefonicznej)
wyczerpał znamiona
art. 191§1 k.k..
Sąd Apelacyjny
aprobuje ustalenia
Sądu pierwszej
instancji w
omawianym
zakresie, gdyż
poczynione zostały
po rzetelnej ocenie
zeznań E. H.,
pokrzywdzonego
oraz treści nagranej
rozmowy. Nie jest
tak, jak stara się
wykazać skarżący,
iż wartościowanie
dowodów i czynienie
ustaleń przez Sąd

Okręgowy odbyło się tylko na podstawie fragmentu sformułowań wyrwanych z kontekstu całej rozmowy. Tak nie było, na co wskazują wywody pisemnego uzasadnienia Sądu pierwszej instancji. Całokształt okoliczności tej sprawy, w tym i to co działo się później, jak zachowywał się oskarżyciel i co mówił do oskarżonego, o czym szczegółowo pisze Sąd Apelacyjny przy omawianiu apelacji drugiego obrońcy, a zwłaszcza wyrażane niemal w każdej rozmowie obawy, wzmożona ochrona rodziny i siebie, korzystanie z pomocy ochroniarza, nagrywanie rozmów podczas spotkań, dalej wcześniejszy incydent z D. T. (1) i zrealizowanie się groźby przez niego zapowiadanej, czyniło realnymi tak groźbę uszkodzenia ciała wypowiedzianą przez I. T. (1) do pokrzywdzonego za pośrednictwem E. H., jak i spowodowania postępowania karnego, zapowiadaną w niejednej rozmowie,

w tym i z udziałem świadka D. N. (1), wzmaganą powoływaniem się na inne postępowanie przygotowawcze dotyczące notariusza oraz na postępowanie cywilne dotyczące unieważnienia umów. Jak trafnie przyjął to Sąd Okręgowy groźba spowodowania obrażeń ciała zmaterializowała się w tym sensie, że pokrzywdzony wystraszony przez oskarżonego skontaktował się z I. T. (1). Jak to zauważył Sąd odwoławczy wyżej spotkania pokrzywdzonego z oskarżonym i kilkukrotne rozmowy nie stoją na przeszkodzie uznaniu, iż T. S. (1) bał się oskarżonego i jego zapowiedzi spowodowania postępowania karnego, o czym oskarżyciel wielokrotnie zeznaje. Nie sposób przychylić się do argumentacji, iż działanie oskarżonego ukierunkowane było na „pomoc pokrzywdzonemu”, w sytuacji, kiedy ten miałby zwrotnie

przenieść własność na rzecz wskazanej osoby i otrzymać kwotę dużo niższą niż pożyczona, a i przecież poczynił na nieruchomości spore nakłady, które oskarżony lekceważy nazywając „sprzedawaniem bajek”. Ponadto tezom o pomocy przeczy jednoznacznie zapowiedź złożenia zawiadomienia o przestępstwie, bowiem takich czynności nie podejmowałaby się osoba, która rzeczywiście chciałaby pomóc swojemu znajomemu i szanowała jego członków rodziny, jak zaznacza to skarżący.

Fakt, iż rozmówcy, tj. E. H. i I. T. (1) znali się dobrze, używali przekleństw podczas rozmowy nie stępią wyrazu słów wypowiedzianych do E. H. przez oskarżonego, a kierowanych do T. S. (1). Atmosfera i treść tej rozmowy oraz wszystkich rozmów prowadzonych przez oskarżonego z pokrzywdzonym, w kontekście ostatecznego wyniku

postępowania cywilnego i karnego, wskazuje na to, iż oskarżeni I. T. (1) oraz po części świadek D. N. (1) kreowali okoliczności niekorzystne dla oskarżyciela, po to, aby „skłonić” go najpierw do podjęcia rozmów, a później do przystania na propozycje, jak się okazało ostatecznie, bardzo niekorzystne dla T. S. (1), w celu nabycia od B. K. (1) przedmiotowej nieruchomości na warunkach tak korzystnych jak pokrzywdzony. Z tym, że o ile, jak się okazało, T. S. (1) posługiwał się w czynnościach prawnych z oskarżoną dopuszczalnymi środkami prawnymi, co przesądził sąd cywilny, natomiast oskarżeni I. T. (1) i D. T., a do unieważnienia umowy oskarżona B. K. (1) - dążący do odwołania (unieważnienia) skutków umowy sprzedaży, wybrali sposoby niezgodne z prawem, za co ponoszą odpowiedzialność karną. Nie można zatem uznać iż jedyną przyczyną

obaw występujących u pokrzywdzonego były obawy przed konsekwencjami postępowania karnego i cywilnego przepowiadany przez oskarżonego i świadka D. N. (1). Wszak okazało się, że były one pozbawione podstaw, a sposób obrony przed nimi wybrany przez oskarżyciela, wspomaganego przez prawników, skuteczny, zatem prezentowane twierdzenia skarżącego należało uznać za nieprzekonujące. Zresztą trudno znaleźć racjonalne inne powody dla których np. oskarżeni I. T. (1) mieliby zaangażować się w oferowaniu „pomocy” T. S. (1), gdyby nie mieli tych ujawnionych w postępowaniu apelacyjnym.

Nie było tak, iż pokrzywdzony w kolejnych spotkaniach i rozmowach nie obawiał się niczego ze strony oskarżonego I. T. (1), bo przecież chodził na nie z dyktafonem, w pobliżu był ochroniarz, a w

każdej rozmowie mówił się się boi. Zwracanie się o pomoc to przede wszystkim efekt uległości i obawy przed oskarżonymi i przed zapowiadanymi niekorzystnymi skutkami umowy z oskarżoną, negatywnie ocenianej przez I. T. (1) i D. N. (1), do odwrócenia skutków której oskarżony i świadek dążyli różnymi sposobami, aby odkupić nieruchomość od B. K. (1), co ujawniło postępowanie odwoławcze. To, że wcześniej przed rozmową z E. H., ani później po tej rozmowie oskarżony nie groził uszkodzeniem ciała pokrzywdzonemu nie oznacza, iż ta groźba była nie na serio, ponieważ wcześniej ani później oskarżony nie miał takiej potrzeby, a posunął się do innego sposobu szantażu, co potwierdza też intencje pierwszej groźby, która zresztą osiągnęła skutek.

Wbrew twierdzeniom skarżącego było przecież tak, że

oskarżony zapowiadał, że pokrzywdzony musi coś zrobić, aby sprawca nie zrealizował swojej zapowiedzi. Dotyczy to m.in. zapowiedzi postępowania karnego, a pierwsza groźba osiągnęła wręcz skutek i nie musiał tego co wyraził w groźbie realizować. Dla wyczerpania znamion zmuszania z art. 191 k.k. nie jest konieczna realizacja groźby czy wykonanie przez pokrzywdzonego działania zapowiadanego groźbą. Jest to bowiem przestępstwo formalne, co zauważa sam skarżący, a i zachowanie przestępne oskarżonego, w przypadku T. S. (1), nie zakończyło się na ostrzeżeniu, za czym przemawiają powyższe argumenty.

Wbrew twierdzeniom skarżącego całokształt działań podejmowanych przez oskarżonych I. T. (1) D. T. oraz D. N. (1) u obiektywnego obserwatora wywołuje

przekonanie, iż I. T. (1) był zdolny do realizacji zapowiadanych gróźb, dlatego ocena prawna dokonana przez Sąd pierwszej instancji tego zachowania (z poczynioną korektą) jest prawidłowa.

Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw do podzielenia uwag o tym, iż wielowątkowy konflikt stron oraz bliskie relacje świadków i pokrzywdzonego skłaniały ich do składania zeznań korzystnych dla oskarżyciela, bo przeczy temu chociażby treść nagranej rozmowy telefonicznej oraz stenogramów rozmów oskarżonego z T. S. (1).

Obrońca stara się wykazać, iż oskarżony I. T. (1) był jedynie pośrednikiem w rozwiązaniu problemów prawnych, jakie wynikły pomiędzy B. K. (1), a T. S. (1) i występował w interesie obojga, aby im pomóc. Tymczasem postępowanie odwoławcze

ujawniło, że oskarżony był osobiście zainteresowany wynikiem „rozmów” z oskarżycielem i procesu cywilnego, przynajmniej do rozwiązania umowy z 28.11.2014r. O ile nie mógł on mieć osobistego bezpośredniego wpływu na przebieg postępowania cywilnego, ale taki wpływ mógł mieć i miał świadek D. N. (1), z którym występowali przecież razem w umowach podpisywanych z B. K. (1), o tyle niewątpliwie miał wpływ pośredni, bo na zachowanie T. S. (1), którego zmusił do rozmów i przedstawiał mu różne propozycje, a w tym i tę ujętą w zarzucie, które oskarżyciel i jego prawnicy rozważali, co znalazło wyraz m.in. w korespondencji z D. N. (1), z którym przecież T. S. (1) spotkał się osobiście dopiero 30 stycznia 2015 roku. Treść rozmowy z 30 stycznia 2015r., w trakcie której niewątpliwie aktywniejszy był D. N. (1) niż I. T. (1), lecz

analiza wypowiedzi jej uczestników wskazuje na to, iż mieli oni to samo zdanie, swoimi wypowiedziami wspierali się w oddziaływaniu na T. S. (1), a i przecież unieważnienie umowy kupna nieruchomości czy postąpienie z nią przez T. S. (1) w sposób oczekiwany przez oskarżonego wywołałoby, na gruncie umowy z 28.11.2014r. taki sam skutek w stosunku do I. T. (1), co i do świadka D. N. (1), zatem nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż I. T. (1) był jedynie pośrednikiem, pomocnikiem i od niego nie zależały dalsze losy umowy zawartej 12 listopada 2014r.

Podnoszone przez skarżącego pomylenie osoby przez sporządzających w postępowaniu przygotowawczym stenogramy rozmów, wypowiadającej przywołane słowa „o cofnięciu aktu notarialnego” nie ma istotnego znaczenia, w kontekście wszystkich rozmów odbytych pomiędzy

oskarżonym,
pokrzywdzonym i D.
N. (1), z których
bez wątpliwości
można wnioskować
o stanowisku
każdego z nich
i roli oskarżonego.
Ponadto wątpliwości
w tym zakresie
usuwa opinia biegłej
A. G., a której
wynika, iż
rzeczywiście te słowa
wypowiedział T. S.
(1), ale przecież
to co padło w
rozmowach przed i
po tej frazie nie
nasuwa wątpliwości
co do tego, od koga
o jakie propozycje
otrzymywał
pokrzywdzony.

Treść rozmowy z
32-33 minuty z
dnia 23.12.2014r.,
a w szczególności
użyte przez I.
T. (1) stwierdzenie
„Propozycja nasza
jest jedna na
tę chwilę” przeczy
też twierdzeniom
autora apelacji, iż
był on jedynie
„pośrednikiem”, a
treść wszystkich
rozmów temu, że nie
miał szczegółowej
orientacji w tym, co
działo się pomiędzy
B. K. (1) a T. S. (1).

Nie było błędem i
nie naruszało zasady
indywidualizacji
odpowiedzialności
karnej branie pod
uwagę przy

ustalaniu zachowania przestępnego oskarżonego I. T. (1) tego, jak postępował wcześniej jego syn D. T. (1) wobec T. S. (1). Nie było podstaw do przypisania im działania wspólnie czy w porozumieniu. Jednakże były przesłanki do tego, aby przyjąć, iż I. T. (1) wiedział o postąpieniach syna, co wynika m.in. z zeznań T. S. (1) i z rozmów jakie prowadził z I. T. (1), a co ma także wpływ na ocenę zachowania I. T. (1) w stosunku do oskarżyciela posiłkowego, co Sąd Apelacyjny rozważył wyżej.

Nie ma racji obrońca, kiedy twierdzi, iż pokrzywdzony nie miał podstaw do obaw o spowodowanie postępowania karnego, ponieważ takowe już się toczyło z udziałem T. S. (1) w sprawie 2 Ds. 416/14. Przywołane postępowanie nie dotyczyło przedmiotu wyzysku kontrahenta i lichwy, a ewentualnego niedopełnienia czynności przez

<p>notariusza, w której to sprawie oskarżyciel miał być przesłuchany i o której to sprawie rozmawiali 30 stycznia 2015r. pokrzywdzony, świadek i oskarżony, zatem i zarzut z punktu d) należy uznać za bezpodstawny.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę wyroku Sądu I instancji poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Ostateczny wniosek obrońcy okazał się bezzasadny, bowiem nie wystąpiły przesłanki do uniewinnienia oskarżonego, a tylko do zmiany wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania dotyczącego doprowadzenia do unieważnienia</p>			

umowy ustanowienia odrębnej własności lokali i umowy sprzedaży, która znalazła także odzwierciedlenie w wymiarze kary, złagodzeniu grzywny do 100 stawek po 50 zł.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Nie stwierdzono.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie wystąpiły.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wszystkie rozstrzygnięcia dotyczące D. T. (1) oraz zastosowane środki probacyjne – zawieszenie wykonania kary		

<p>pozbawienia wolności wobec I. T. (1) oraz B. K. (1), przy czym w stosunku do oskarżonej zawieszenie wykonania kary, co oczywiste, odnosi się do tej wymierzonej na nowo w postępowaniu odwoławczym, a zaliczenie zatrzymania do nowo wymierzonej grzywny.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Wyrok co do D. T. (1) nie zawierał uchybień, zarzuty apelacji obrońcy były bezzasadne. W stosunku do pozostałych oskarżonych w pozostałej niezmienionej części wyrok był prawidłowy, co wykazano przy omawianiu apelacji obrońców oskarżonych.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	

Jak w punktach I i II wyroku Sądu Apelacyjnego.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Wskazane przy odnoszeniu się do zarzutów i wniosków apelacji obrońców B. K. (1) i I. T. (1).			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	Nie wystąpiły.	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie zaistniały.			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie wystąpiła.			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Nie zaistniały.			
5.3.1.4.1.	Nie stwierdzono.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Nie wystąpiły.			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie było potrzeby ich formułowania.			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie było.		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III, IV.	<p>Sąd odwoławczy przyznał od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonej B. K. (1) wynagrodzenie za obronę z urzędu w podwójnej stawce z uwzględnieniem wszystkich terminów rozprawy odwoławczej w kwocie 2 952 zł z VAT na podstawie art. 29 ustawy prawo o adwokaturze (Dz.U.2020.1651 j.t.) i §§ 4 pkt 2 i 3 oraz 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18 j.t.).</p> <p>Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżoną B. K. (1) na podstawie art. 624§1 k.p.k., z uwagi na jej sytuację osobistą i majątkową, natomiast nie znalazł powodów do zwolnienia oskarżonych D. T.</p>	

	<p>(1) i I. T. (1) od kosztów sądowych i stosownie do treści art. 636§1 kpk, art. 627 kpk, 633 kpk oraz art. 8 i 10, art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4, jak również art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm. j.t.) zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków we wskazanych częściach i wymierzył im opłaty za drugą bądź za obie instancje w zależności od tego czy karę zmieniał czy nie.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>SSA Jacek Szreder SSA Stanisław Kucharczyk SSA Stanisław Stankiewicz</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot wnoszący apelację</p>	<p>obrońca oskarżonej B. K. (1)</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwa i winy oskarżonej	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego I. T. (1) adwokat Ł. C.
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo sprawstwo i wina

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego I. T. (1) adwokat G. W.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo i wina

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana